ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 19ης Ιουνίου 1980 *

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 41/79, 121/79 και 769/79,

που έχουν ως αντικείμενο αιτήσεις του Bayerisches Landessozialgericht (υπόθεση 41/79), του Bundessozialgericht (υπόθεση 121/79) και του Hessisches Landessozialgericht (υπόθεση 769/79) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με τις οποίες ζητείται, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον των παραπεμπόντων δικαστηρίων μεταξύ

Vittorio Testa, κατοίκου Σαλέρνου Ιταλίας (υπόθεση 41/79),

Salvino Maggio, κατοίκου Καρλσρούης (υπόθεση 121/79),

Carmine Vitale, κατοίκου Caca dei Tirreni (υπόθεση 769/79),

και

Bundesanstalt für Arbeit, της Νυρεμβέργης,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 69, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητος (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους H. Kutscher, πρόεδρο, A. O'Keeffe και A. Touffait, προέδρους τμήματος, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans και O. Due, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με Διατάξεις της 15ης Φεβρουαρίου, 19ης Ιουνίου και 30ής Αυγούστου 1979, που περιήλθαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Μαρτίου, 31 Ιουλίου και 8 Νοεμβρίου 1979 αντίστοιχα, το Bayerisches Landessozialgericht (υπόθεση 41/79), το Bundessozialgericht (υπόθεση 121/79) και το Hessisches Landessozialgericht (υπόθεση 796/79) υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, ερωτήματα ως προς την ερμηνεία και το κύρος του άρθρου 69, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73).

2 Τα ερωτήματα αυτά γεννήθηκαν στο πλαίσιο διαφορών μεταξύ του Bundesanstalt für Arbeit (Ομοσπονδιακού Οργανισμού Απασχολήσεως) της Νυρεμβέργης και εργαζομένων που τελούν σε ανεργία, οι οποίοι, κάνοντας χρήση της δυνατότητας που τους προσφέρει το άρθρο 69, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, μετέβησαν στην Ιταλία για να αναζητήσουν εκεί εργασία, δεν επέστρεψαν όμως στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εντός της προθεσμίας των τριών μηνών που προβλέπει η προαναφερθείσα διάταξη. Στηριζόμενος στο άρθρο 69, παράγραφος 2, του πιο πάνω κανονισμού, που ορίζει ότι ο εργαζόμενος χάνει κάθε δικαίωμα παροχών δυνάμει της νομοθεσίας του αρμοδίου κράτους, αν δεν επιστρέψει εκεί πριν από τη λήξη της προαναφερθείσας τριμήνου προθεσμίας, ο Ομοσπονδιακός Οργανισμός Απασχολήσεως αρνήθηκε να εξακολουθήσει να καταβάλλει επίδομα ανεργίας στους εν λόγω εργαζομένους. Αρνήθηκε επίσης να εφαρμόσει υπέρ αυτών τη διάταξη του άρθρου 69, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, που επιτρέπει στις αρμόδιες υπηρεσίες ή τους αρμοδίους φορείς να παρατείνουν, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, την τρίμηνη προθεσμία, από την οποία εξαρτάται η συνέχιση της καταβολής των παροχών. Οι ενδιαφερόμενοι εργαζόμενοι προσέφυγαν τότε στα γερμανικά δικαστήρια ζητώντας να αναγνωριστεί το δικαίωμά τους να εξακολουθήσουν να λαμβάνουν επίδομα ανεργίας.

3 Με τα ερωτήματα που υποβάλλουν τα παραπέμποντα δικαστήρια ζητούν, στην ουσία, να κριθεί αν το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 στερεί

από τον εργαζόμενο που τελεί σε ανεργία και επιστρέφει στο αρμόδιο κράτος μετά τη λήξη της τριμήνου προθεσμίας που αναφέρεται στο άρθρο 69, παράγραφος 1, περίπτωση γ, κάθε δικαίωμα παροχών ανεργίας έναντι του κράτους αυτού ακόμη και στην περίπτωση που ο εν λόγω εργαζόμενος θα διατηρούσε το υπόλοιπο δικαίωμα παροχών δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους αυτού. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα αυτό εκφράζονται αμφιβολίες στο σκεπτικό των Διατάξεων παραπομπής και στις παρατηρήσεις που υπέβαλε στο Δικαστήριο ο προσφεύγων της κύριας δίκης της υποθέσεως 41/79 και η Κυβέρνηση της Ιταλικής Δημοκρατίας, σχετικά με το αν συμβιβάζεται το άρθρο 69, παράγραφος 2 με τα άρθρα 48 έως 51 της Συνθήκης και τις απαιτήσεις της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων.

Ως προς την ερμηνεία του άρθρου 69, παράγραφος 2

4 Το άρθρο 69 του κανονισμού 1408/71 δίνει στον εργαζόμενο που τελεί σε ανεργία τη δυνατότητα να αποφύγει για ορισμένη περίοδο, έτσι ώστε να μπορέσει να ζητήσει εργασία σε άλλο κράτος μέλος, την υποχρέωση, που του επιβάλλουν οι διάφορες εθνικές νομοθεσίες, να τίθεται στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους, χωρίς εν τούτοις να χάνει το δικαίωμα επιδόματος ανεργίας έναντι του κράτους αυτού.

5 Η διάταξη αυτή δεν αποτελεί απλό μέτρο εναρμονίσεως των εθνικών νομοθεσιών σε ζητήματα κοινωνικής ασφαλίσεως. Καθιερώνει, υπέρ των εργαζομένων που την επικαλούνται, ένα αυτόνομο σύστημα που αποκλίνει από τους κανόνες εσωτερικού δικαίου και πρέπει να ερμηνεύεται ομοιόμορφα σε όλα τα κράτη μέλη, όποιο και αν είναι το καθεστώς που προβλέπει η εθνική νομοθεσία για τη διατήρηση και την απώλεια του δικαιώματος παροχών.

6 Σύμφωνα με την πρώτη παράγραφο του άρθρου αυτού, η διευκόλυνση που παρέχει στον εργαζόμενο το άρθρο 69 περιορίζεται σε περίοδο τριών μηνών από την ημερομηνία, κατά την οποία ο εργαζόμενος έπαψε να είναι στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους.

7 Στη δεύτερη παράγραφο, το άρθρο 69 προβλέπει ότι:

«Αν ο ενδιαφερόμενος επιστρέψει στο αρμόδιο κράτος πριν από τη λήξη της περιόδου, κατά την οποία έχει δικαίωμα παροχών δυνάμει των διατάξεων της παραγράφου 1, περίπτωση γ), συνεχίζει να έχει δικαίωμα παροχών σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους αυτού· χάνει κάθε δικαίωμα παροχών δυνάμει της νομοθεσίας του αρμοδίου κράτους, αν δεν επιστρέψει εκεί πριν από τη λήξη της περιόδου αυτής. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις η προθεσμία αυτή δύναται να παραταθεί από τις αρμόδιες υπηρεσίες ή τους αρμόδιους φορείς.»

8 Από τη ρητή διατύπωση της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι η διατήρηση του δικαιώματος παροχών έναντι του αρμοδίου κράτους πέραν από την προαναφερθείσα τρίμηνη προθεσμία εξαρτάται από τον όρο της επιστροφής του εργαζομένου στο κράτος αυτό πριν από τη λήξη της εν λόγω περιόδου και ότι ο εργαζόμενος «χάνει κάθε δικαίωμα παροχών δυνάμει της νομοθεσίας του αρμοδίου κράτους» αν επιστρέψει καθυστερημένα. Η μόνη περίπτωση στην οποία ο εργαζόμενος διατηρεί το δικαίωμα παροχών έναντι του αρμοδίου κράτους, ενώ επιστρέφει μετά τη λήξη της τριμήνου προθεσμίας, είναι αυτή που προβλέπει το άρθρο 69, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, το οποίο επιτρέπει στις αρμόδιες υπηρεσίες ή τους αρμόδιους φορείς να παρατείνουν, σε ορισμένες περιπτώσεις, την προθεσμία αυτή.

9 Αντίθετα απ' ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης, η απώλεια του δικαιώματος παροχών που προβλέπεται στο άρθρο 69, παράγραφος 2, δεν περιορίζεται στην περίοδο μεταξύ της λήξεως της προθεσμίας και της στιγμής που ο εργαζόμενος τίθεται εκ νέου στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους. Εάν ήταν αυτή η έννοια του άρθρου 69, παράγραφος 2, η διάταξη αυτή δεν θα απαιτούσε την επιστροφή του εργαζομένου εντός της προαναφερθείσας προθεσμίας των τριών μηνών και δεν θα αναφερόταν στην απώλεια «κάθε δικαιώματος» σε περίπτωση καθυστερημένης επιστροφής.

10 Δεν μπορεί επίσης να γίνει δεκτή η άποψη σύμφωνα με την οποία στην έκφραση «δυνάμει της νομοθεσίας του αρμοδίου κράτους», που χρησιμοποιείται στο άρθρο 69, παράγραφος 2, θα πρέπει να δοθεί η έννοια της παραπομπής στο εθνικό δίκαιο για τον καθορισμό των προϋποθέσεων υπό τις οποίες επέρχεται απώλεια του δικαιώματος παροχών. Η έκφραση αυτή, που ακολουθεί τις λέξεις «χάνει κάθε δικαίωμα παροχών» έχει ως αποκλειστικό αντικείμενο να διευκρινίσει ότι ο εργαζόμενος χάνει, σε περίπτωση καθυστερημένης επιστροφής, κάθε δικαίωμα παροχών έναντι του αρμοδίου κράτους, όποια κι αν είναι, εξάλλου, τα δικαιώματα παροχών που μπορεί να προβάλει έναντι άλλων κρατών μελών.

11 Επομένως, στα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι ο εργαζόμενος, ο οποίος επιστρέφει στο αρμόδιο κράτος μετά τη λήξη της τριμήνου προθεσμίας του άρθρου 69, παράγραφος 1, περίπτωση γ, δεν μπορεί πλέον, δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, να προβάλει το δικαίωμα παροχών έναντι του αρμοδίου κράτους, εκτός εάν η προαναφερθείσα προθεσμία παρατάθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο.

Ως προς τη συμφωνία του άρθρου 69, παράγραφος 2, με τα άρθρα 48 έως 51 της Συνθήκης

12 Υποστηρίχθηκε ότι, με την έννοια που ερμηνεύθηκε προηγουμένως, το άρθρο 69, παράγραφος 2, θα ήταν ανίσχυρο διότι δεν συμβιβάζεται με τις διατάξεις της

Συνθήκης περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων και, ειδικότερα, με το άρθρο 51, που επιβάλλει στο Συμβούλιο να λάβει στον τομέα της κοινωνικής ασφαλίσεως τα αναγκαία μέτρα για την εγκαθίδρυση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων.

13 Όπως έχει ήδη δεχθεί το Δικαστήριο με την απόφασή του της 20ής Μαρτίου 1979, υπόθεση 139/78, Coccioli κατά Bundesanstalt für Arbeit, Slg. 1979, σ. 991, το άρθρο 69, του κανονισμού 1408/71, δίνοντας στον εργαζόμενο το δικαίωμα να μεταβεί σε άλλο κράτος μέλος για να αναζητήσει εκεί εργασία, θέτει αυτόν που το επικαλείται σε πλεονεκτική θέση σε σχέση με εκείνον ο οποίος παραμένει στο αρμόδιο κράτος στο μέτρο που, δυνάμει του άρθρου 69, ο εργαζόμενος ελευθερώνεται για περίοδο τριών μηνών από την υποχρέωση να τίθεται στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους και να υποβάλλεται στον έλεγχο του κράτους αυτού, αυτό δε, παρόλον ότι πρέπει να εγγράφεται δήλωση στις υπηρεσίες απασχολήσεως του κράτους όπου μεταβαίνει.

14 Το δικαίωμα διατηρήσεως των παροχών ανεργίας που παρέχει το άρθρο 69 συμβάλλει επομένως στην εξασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων σύμφωνα με το άρθρο 51 της Συνθήκης. Το γεγονός ότι το πλεονέκτημα αυτό περιορίζεται χρονικά και εξαρτάται από την τήρηση ορισμένων προϋποθέσεων δεν είναι ικανό να καταστήσει το άρθρο 69, παράγραφος 2, αντίθετο προς το άρθρο 51. Η τελευταία αυτή διάταξη δεν απαγορεύει στον κοινοτικό νομοθέτη να εξαρτήσει από προϋποθέσεις τις διευκολύνσεις που παραχωρεί με σκοπό την εξασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων ούτε να καθορίσει τα όριά τους.

15 Το άρθρο 69, παράγραφος 2, ως στοιχείο ειδικής ρυθμίσεως που χορηγεί στον εργαζόμενο δικαιώματα που διαφορετικά δεν θα είχε, δεν μπορεί επομένως να εξομοιωθεί προς τις διατάξεις τις οποίες το Δικαστήριο έκρινε ανίσχυρες με τις αποφάσεις του της 21ης Οκτωβρίου 1975, υπόθεση 24/75, Petroni, Slg. 1975, σ. 1149 και της 13ης Οκτωβρίου 1977, υπόθεση 112/76, Manzoni, Slg. 1977, σ. 1647, στο μέτρο που οι διατάξεις αυτές είχαν ως αποτέλεσμα για τους εργαζομένους της απώλεια των πλεονεκτημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως που τους εξασφάλιζε, σε κάθε περίπτωση, η νομοθεσία ενός μόνο κράτους μέλους.

16 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 δεν είναι ασυμβίβαστο προς τους κανόνες περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στην Κοινότητα.

Ως προς τη συμφωνία του άρθρου 69, παράγραφος 2, με τα θεμελιώδη δικαιώματα που εγγυάται η κοινοτική έννομη τάξη

17 Στις διατάξεις τους περί παραπομπής το Bundessozialgericht και το Landessozialgericht της Έσσης εκθέτουν ότι στην περίπτωση που δοθεί στο άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 η ερμηνεία ότι στερεί από τον εργαζόμενο που επιστρέφει καθυστερημένα στο αρμόδιο κράτος κάθε δικαίωμα παροχών ανεργίας έναντι του κράτους αυτού, η διάταξη αυτή θα έπρεπε να θεωρηθεί ασυμβίβαστη προς το άρθρο 14 του Θεμελιώδους Νόμου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας περί της προστασίας του δικαιώματος ιδιοκτησίας.

18 Όπως επανειλημμένα έχει τονίσει το Δικαστήριο, το ζήτημα της ενδεχόμενης προσβολής θεμελιωδών δικαιωμάτων από πράξη των κοινοτικών οργάνων δεν μπορεί να εκτιμηθεί παρά μόνο στο πλαίσιο του ίδιου του κοινοτικού δικαίου, διότι τα θεμελιώδη δικαιώματα αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα των γενικών αρχών του δικαίου, των οποίων το σεβασμό εξασφαλίζει το Δικαστήριο. Όπως δέχθηκε το Δικαστήριο, ιδίως με την απόφασή του της 13ης Δεκεμβρίου 1979, υπόθεση 44/79, Hauer, το δικαίωμα της ιδιοκτησίας συμπεριλαμβάνεται στα θεμελιώδη δικαιώματα, την εξασφάλιση των οποίων εγγυάται κατ' αυτόν τον τρόπο η κοινοτική έννομη τάξη, σύμφωνα με τις κοινές συνταγματικές αντιλήψεις των κρατών μελών και λαμβανομένων υπόψη των διεθνών συμβάσεων περί προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τις οποίες συνήψαν ή στις οποίες προσχώρησαν τα κράτη μέλη.

19 Για να εκτιμηθεί εάν είναι δυνατόν το άρθρο 69, παράγραφος 2, να θίξει τα θεμελιώδη δικαιώματα που εγγυάται κατ' αυτόν τον τρόπο η κοινοτική έννομη τάξη, πρέπει κατ' αρχήν να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι το καθεστώς που θεσπίζει το άρθρο 69 είναι προαιρετικό, εφαρμοζόμενο μόνο στο μέτρο που ο εργαζόμενος το ζητήσει, παραιτούμενος έτσι από το δικαίωμα να επικαλεστεί το γενικό καθεστώς που εφαρμόζεται στους εργαζομένους του κράτους όπου έμεινε άνεργος. Οι συνέπειες που προβλέπονται στο άρθρο 69 για την περίπτωση καθυστερημένης επιστροφής γνωστοποιούνται στον εργαζόμενο, συγκεκριμένα με το επεξηγηματικό φυλλάδιο Ε 303/5, που είναι συντεταγμένο στη γλώσσα του και του χορηγείται από τις αρμόδιες υπηρεσίες απασχολήσεως· επομένως, ο εργαζόμενος ελεύθερα και εν επιγνώσει της καταστάσεως αποφασίζει να υπαχθεί στο καθεστώς του άρθρου 69.

20 Η κύρωση που προβλέπεται στο άρθρο 69, παράγραφος 2, για την περίπτωση καθυστερημένης επιστροφής, πρέπει επίσης να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα του πλεονεκτήματος που χορηγεί στον εργαζόμενο το άρθρο 69, παράγραφος 1, και το οποίο δεν έχει αντίστοιχο στο εσωτερικό δίκαιο.

21 Τέλος, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το άρθρο 69, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, προβλέποντας, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, την παράταση της προθεσμίας των τριών μηνών που αναφέρεται στο άρθρο 69, παράγραφος 1, περίπτωση γ, εμποδίζει την εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 2, να δώσει λαβή σε δυσανάλογα αποτελέσματα. Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφασή του της 20ής Μαρτίου 1979, Coccioli, επιτρέπεται παράταση της προθεσμίας αυτής ακόμη και αν η αίτηση παρατάσεως υποβλήθηκε μετά τη λήξη της προθεσμίας. Όπως δέχεται το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση, οι αρμόδιες υπηρεσίες και οι αρμόδιοι φορείς των κρατών διαθέτουν μεν ευρύ περιθώριο διακριτικής ευχέρειας για να αποφασίσουν την ενδεχόμενη παράταση της προθεσμίας που προβλέπει ο κανονισμός, οφείλουν όμως, κατά την άσκηση αυτής της διακριτικής ευχέρειας, να λάβουν υπόψη τους την αρχή της αναλογίας, που αποτελεί γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου. Η ορθή εφαρμογή της αρχής αυτής σε περιπτώσεις όπως η προκειμένη απαιτεί να λάβουν οι αρμόδιες υπηρεσίες και οι αρμόδιοι φορείς υπόψη τους σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση τη διάρκεια της χρονικής υπερβάσεως της εν λόγω προθεσμίας, την αιτία της καθυστερημένης επιστροφής και τη βαρύτητα των εννόμων συνεπειών της καθυστερημένης επιστροφής.

22 Επομένως, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι, ακόμη κι αν υποτεθεί ότι το εν λόγω δικαίωμα παροχών κοινωνικής ασφαλίσεως μπορεί να θεωρηθεί ότι καλύπτεται από την προστασία του δικαιώματος ιδιοκτησίας, όπως εξασφαλίζεται η προστασία αυτή από την κοινοτική έννομη τάξη — ζήτημα το οποίο δεν χρειάζεται να εξετασθεί στο πλαίσιο της παρούσας υπόθεσης — η ρύθμιση που καθιερώνεται από το άρθρο 69, του κανονισμού 1408/71, με την έννοια που ερμηνεύθηκε προηγουμένως, δεν περιέχει αδικαιολόγητο περιορισμό της διατηρήσεως του εν λόγω δικαιώματος παροχών.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλαν, με Διατάξεις της 15ης Φεβρουαρίου, 19ης Ιουνίου και 30ής Αυγούστου 1979, το Bayerisches Landessozialgericht, το Bundessozialgericht και το Hessisches Landessozialgericht, αποφαίνεται:

Ο εργαζόμενος, που επιστρέφει στο αρμόδιο κράτος μετά τη λήξη της τριμήνου προθεσμίας του άρθρου 69, παράγραφος 1, περίπτωση γ, του κανονισμού 1408/71 δεν μπορεί πλέον, δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο,

να προβάλει το δικαίωμα παροχών έναντι του αρμοδίου κράτους, εκτός αν η προαναφερθείσα προθεσμία έχει παραταθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, δεύτερο εδάφιο.

Kutscher O'Keeffe Touffait Mertens de Wilmars

Pescatore Mackenzie Stuart Bosco

Koopmans Due

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Ιουνίου 1980.

Ο Γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
H. Kutscher